

його страх кудись зник.

– Я дуже хочу тобі віддячити. – продовжив говорити Вуллі, – Преси все, що завгодно.

Спершу Лео хотів ввічливо відмовитись, але через мить зрозумів, що мамонт таки може його виручити в одній справі.

– Ти такий високий! Чи міг би мені дістати з одного дерева декілька гілочок. Бо я до них ніяк не досягну.

– Звісно! Показуй, де це дерево.

Броненосець повів мамонта до височенної шовковиці, на верхів'ї якої красувались стиглі чорні ягоди. Одним рухом хобота Вуллі зірвав цілий оберемок гілок і вручив їх товаришу.

– Тримай. – відказав мамонт, – До речі, що це за дерево? Вперше таке бачу. У нього їстівні плоди?

– Це шовковиця. Мій друг Леслі казав, що ці ягоди одні з найкорисніших у лісі. Тому сміливо можеш ними ласувати. Правда, я сам їх ще не куштував.

Мамонт зірвав ще декілька гілочок, одну частину дав Лео, а іншу закинув собі у рот. Ягоди справді виявились смачнішими!

– Дякую тобі, Вуллі. Тепер я зможу спекти мамі найсмачніший у світі торт.

– Це тобі дякую! І врятував мене, і познайомив із новими видами рослин.

Звірі попрощались. Броненосець попрямував додому пекти тортик, а Вуллі пішов розповідати друзям про пригоду, яка з ним трапилась.

ВПЕРЕД І ВГОРУ!

Парк Андерхіл часто стає майданчиком для справжніх перегонів. Велика територія й рівнинна місцевість дозволяє організувати масштабні змагання. Та й любителів побігати тут є чимало.

Напередодні нового забігу кущовий бик Коллі прогулювався з оленем Тадеєм та й сказав йому:

– Тадею, давай-но ми добре подумаєм, як перемогти тигра Сіда та носорога Енея на наступних перегонах. Ми постійно вештаємось з тобою десь в кінці, а ті двоє ділять лаври переможців.

– Так, гарна ідея. Мені теж набридло, що вони нас постійно обганяють, – ображено пробурмучав олень.

– Нам потрібен план! Які в нас є сильні сторони? Давай подумаємо і завтра зустрінемось, щоб все обговорити. – запропонував бик Коллі.

Тадей погодився й на цьому вони розі-

йшлись думати-гадати, як би обігнати найспритніших бігунів парку.

Олень довго бродив лісовими хашчами аж поки надворі стало зовсім темно. Він був такий заклопотаний думками про те, як перехитрити носорога і тигра, що геть не помітив, як настала ніч. Аж раптом чує:

– Тадеееею, синку! Я тебе вже цілу годину шукаю!

Між дерев він побачив постать мами, яка стурбовано його шукала серед лісу.

– Мерщій додому. Зараз не найкращий час для прогулянок, – сказала мама.

Тадей погодився, махнувши головою, і побіг попереду неї в сторону дому.

– А ти молодець, – зауважила мама, – навіть вночі легко знайшов шлях крізь густий ліс.

– Авжеж. Хащі Андерхіл я знаю досконало!

І тут оленя осінило. Він зрозумів, що його сильною стороною є біг через ліс, де він знає кожну стежину та кожне дерево.

Наступного ранку Тадей не міг дочекатись зустрічі з Коллі. Як побачив бика, олень радісно вигукнув:

– Коллі, Коллі, у мене є геніальний план! Давай зробимо перегони у лісі. Ні Еней, ні Сід, не знають так добре ліс, як знаю його я. У густих хашчах я точно їх обжену.

– Хм, ідея звичайно цікава, але ти забув про мене. Я лісу теж не знаю. Моя стихія – гори.

– Справді. Я про це я щось не подумав, –

каже Тадей, – А давай тоді зробимо два забіги. Один у лісі, а інший у горах. Тоді в нас будуть рівні шанси.

Це справді видавалось гарним задумом. Друзі зраділи, що знайшли спільне рішення, і побігли до носорога та тигра розповідати про новий формат змагань.

Еней зі Сідом погодились на цей забіг, адже були впевнені у своїх силах і ніколи не боялись викликів.

У день перегонів першим етапом був біг через ліс. Суддями, як завжди, були птахи Тітаніс, Торі і Моллі.

– На старт, увага, руш! – махнувши крилом, вигукнула Тітаніс.

І звірі вмить зникли серед густих заростів. Дистанцію в один кілометр першим здолав, звісно ж, Тадей. Його радості не було меж. Він нарешті переміг! Потім прибіг Сід, а пізніше Коллі. Та Енея все ще не було.

– Я побіжу гляну, де він. Може загубився? – сказав Тадей і повернув назад до лісу.

Олень йшов аж поки не натрапив на носорога, який сидів біля куща і ледь не плакав.

– Енею, що трапилось? – запитав Тадей.

– Тут так багато великих гілок, які лежать на землі. Коли я біг, не побачив одну, перечепився і підвернув ногу. Тепер дуже боляче.

– Вилізей мені на спину або хоча б обіпрись. Допоможу тобі вибратись звідси. – підтримав Енея олень.

Так і зробили. Кульгаючи, носоріг дійшов до фінішу і був дуже вдячний Тадею, що той подбав про нього.

Але олень не відчував себе героєм. Йому навпаки не давали спокою докори сумління, адже це була його ідея бігти через ліс. І саме через нього Еней потрапив в халепу.

– Ми продовжуватимемо змагання чи ні? – нетерпляче запитала птаха Торі, яка стояла біля гори і дуже хотіла оголосити старт нового забігу.

– Не зупиняйте змагання, – сказав Еней, – Я посиджу тут вас почекаю, а ви продовжуйте.

Звірі переглянулись між собою і вирішили таки вибратись на гору. Тим паче, що бігти треба

було втричі коротшу дистанцію, ніж була в лісі.

Олень, тигр і бик стали на старті. І ось Торі промовляє бажану фразу:

– На старт, увага, вгору!

Звірі вмить підірвались підкорювати вершину. Адреналін вирував і ніхто не здавав позицій. Майже одночасно до фінішу прийшли бик та тигр. Але суддя Моллі, яка вже чекала звірів на горі, оголосила перемогу Коллі.

– Урааа! Я це зробив! – радісно вигукнув бик.

У цей час Тадей якраз теж добрався до вершини. Він побачив щасливого Коллі і до жаху переляканого Сіда.

– Друже, що з тобою? – запитав Тадей.

– Я завжди бігав по рівнині. Сьогодні вперше в житті вибрався так високо. І тільки зараз зрозумів, що неймовірно боюсь висоти.

– Не бійся, я з тобою. Ми зараз разом спустимось. Головне не дивись униз!

Звірі помаленьку почали спускатись і дістались галявини, де усі вже зібрались.

– Тадею, ти справжній друг! – подякував оленю Сід.

– Так, ти сьогодні наш рятівник! – додав Еней.

Та олень замість гордості відчував сильну провину, а тому вирішив зізнатись у всьому звірям.

Він розповів, що це була його ідея організувати забіг через ліс та на гору, щоб підвищити свої з Коллі шанси на перемогу. Бик теж вибачився, що втягнув Тадея у цю справу.

– Дякую, що зізнались, але ми самі згодні-
лись на ваші умови, тому ми всі несемо за це
відповідальність. – розрадив звірів Сід. – Але
ваш план спрацював, ви таки перемогли.

І тут птаха Тітаніс зітхнула і вчительським
тоном сказала:

– Ех, скільки разів вам повторювати! Ми
усі різні. Хтось легко бігає по горах, хтось
по лісі, хтось найспритніший на рівнині. У
кожного з нас є свої сильні сторони. Головне
поважати і допомагати один одному. Хочете,
щоб змагання були справедливими? Навчіть
одне одного того, що вмієте найкраще!

Звірі погодились із мудрими словами пта-
хи й домовились тренуватись разом на різних
територіях. З того часу друзі організовували
лише чесні перегони.

